

Ergens in een land aan de Noordzee woont een meisje dat Nora heet.
In haar grote tuin staat een prachtige plantenkas.
Daar bekijkt Nora de foto's die papa en mama op hun reizen hebben gemaakt.
'Waarom reisden jullie naar al die verre landen?'
'Om een schat te zoeken,' antwoordt papa.
Nora's mond valt open. 'Een schat! Wat voor een schat dan?'
Mama glimlacht. 'Dát zeggen we niet. Dat moet je zelf ontdekken, Nora.'
'Weet jij het, Bindy?' vraagt Nora aan de poes.
'Ik ken alleen maar een schat van een kat,' spint Bindy.

De hele zomer denkt Nora na over de schat die papa en mama zochten.

Het moet iets heel moois of bijzonders zijn. Maar wat?

Als de woeste herfstwinden gaan waaien, weet Nora het nog steeds niet.

Op weg naar school krijgt ze ineens een idee.

‘Wind, wind, neem me mee. Ik wil op reis om de schat te vinden!’

En woesh! Daar gaan Nora en Bindy de lucht in.

‘Jamauw!’ roept Bindy. ‘Wat gaan we lekker hoog!’

‘Dank u wel voor de thee, meneer Pauw.

Zeg eens, hebt u ergens in deze Engelse tuin misschien een schat liggen?’

‘O, dear!’ De pauw denkt zó diep na dat zijn staart ervan overeind gaat staan.

‘Ik weet het al!’ Nora pakt een grote spiegel. ‘Ziet u het?’

De pauw kijkt ineens heel blij. ‘Die mooie veren moeten wel mijn schat zijn!’

Maar de schat van papa en mama kan het niet zijn, denkt Nora.

Want in het park bij ons in de buurt lopen ook pauwen.

‘Psjt!’ fluistert Bindy. ‘Laten we eerst alle lekkers opeten en dan

verder waaien naar het Noorden.’

